

La unió fa la força

written by Agustí Soler | 14 de gener de 2022

“La fórmula divideix i venceràs, més vella que l’anar a peu, sol donar bons resultats; i els governs i els cercles polítics de Madrid, que, d’un color o altre que hagin estat, sempre han tingut com a denominador comú –més o menys a la descarada– el propòsit de fer passar per l’adreçador a tots els pobles que tenen com a marc jurídic l’Estat espanyol, mai no s’han quedat curts en maquiavel·lismes d’aquesta mena”.

Aquestes reflexions, escrites pel gran patriota, professor i historiador Fèlix Cucurull (*Catalunya, nació sotmesa*, Ed. Nova Terra, 1981) podien haver estat escrites avui mateix. Certament que a poc a poc, massa a poc a poc potser, cada dia hom n’és més conscient que allò que anomenem Règim del 78 no és res més que la continuïtat del que Catalunya, la nació catalana completa, de Salses a Guardamar, de Fraga a Maó, està patint i vivint d’ençà de fa més de tres-cents anys.

Com si es tractés d’una nova innocentada el president del govern espanyol, Pedro Sánchez, comunicava fa un parell de dies que la Taula de diàleg quedava ajornada unes setmanes.

És evident que, fora d’alguns responsables del govern, a hores d’ara ja ningú no creu en aquesta Taula de Diàleg, tanmateix, les paraules del president espanyol s’afegeixen sense cap mena d’escrúpol al costat del menysteniment envers el diàleg polític amb Catalunya. La política de Madrid, com molt bé deia Fèlix Cucurull, continua sent la de fer-nos passar per l’adreçador.

L’u d’octubre del 2017 tinguérem ben clar on estàvem i quines eren les regles del joc. L’actuació de la policia, l’aplicació de l’article 155 i la implacable i il·legal actuació judicial més tard, ens mostraven amb tot desvergonyiment quina era i quina seria l’actuació dels poders de l’Estat envers

Catalunya. Si algú en dubtava, ha quedat prou clar.

A partir d'aquí hauríem de parlar clar i examinar sense acrituds quina ha estat l'actuació dels nostres responsables polítics tenallats per uns poders fàctics que fan i desfan a voluntat en una deriva que a poc a poc, o no tan a poc a poc, ens retorna a les etapes més fosques del franquisme.

Voldria suposar que finalment, davant l'evidència quotidiana, els nostres responsables polítics hauran obert els ulls i seran conscients que, com també deia Cucurull, "Els problemes no es resolen tan sols per afany de justícia; generalment només es resolen quan qui deté el poder es veu desbordat per la conflictivitat que, filla de l'energia dels qui formulen les reivindicacions, li ha caigut al damunt d'una manera aclaparadora". I aquí estem. Ningú no podia imaginar, just aquests dies fa trenta anys, com l'immens imperi soviètic s'enfonsava i es desfeia tot alliberant els pobles que feia més de setanta anys tenia ocupats i esclavitzats. Per què no podem pensar que la desfeta d'aquell «Imperio donde nunca se ponía el sol» pot estar a la cantonada?

Som conscients que estem en moments difícils, àdhuc d'un cert desconcert; la repressió brutal de l'Estat a la qual se li ha ajuntat la maleïda pandèmia, ens ha deixat un xic desarmats, però Catalunya ha passat èpoques molt però que molt pitjors a l'actual. Les mobilitzacions dels darrers anys han mostrat l'existència d'un nucli agosarat, com mai havia existit, de catalans disposats a jugar-se el tot pel tot.

Hem de parlar clar, però, i analitzar allò que ens ha fet perdre terreny i causat desconcert. Cal doncs tornar a recuperar forces, i tornar a l'esperit d'aquella jornada d'Arenys de Munt on va iniciar-se un procés que posà Catalunya en primera pàgina dels mitjans i cancelleries d'arreu del món. Vàrem conjurar-nos a sumar esforços, junts, sent conscients que tot i algunes renúncies i desavinences, no hem d'aturar el que ha de ser el compromís de fer ben nostra aquella sentència

que la unió fa la força. Ho repetirem tantes vegades com calgui: Prou de retrets, prou de dissensions! Cal la reconciliació a Catalunya de tots els catalans.

Fem nostres les paraules de mossèn Armengou (*Justificació de Catalunya*, 1979), més vives que mai: «A Catalunya li sobra raó, ara la tasca és fer-la triomfar. Catalunya viu el moment més gran de la seva història, perquè és el decisiu. De nosaltres depèn que Catalunya se salvi definitivament o desaparegui per sempre com a poble. Hem de fer-nos dignes de la immensa responsabilitat històrica que unes circumstàncies tràgiques han acumulat al nostre damunt. Hem de demostrar que no tots són bords a Catalunya».

Siguem ben conscients doncs que aquell compromís que l'u d'octubre del 2017 aplegà i agermanà més de dos milions de catalans ens marqui el camí i sigui l'exemple on hem d'emmirallar-nos per a continuar tossudament alçats fins a la victòria final.

Que tinguem ben clar que res ni ningú no ens podrà aturar. Tots junts vencerem!